

Uppfinnaren Daidalos och hans son Ikaros flydde från kung Minos på Kreta med hjälp av vingar sammansatta av vax och fjädrar. Det gick bra så länge man höll sig på lagom höjd över havet men drabbad av hybris struntade Ikaros i faderns förmaningar och flög upp mot solen varpå vaxet i vingarna smälte och hans störtade i havet. Ikaros blir i mytologin en sinnebild för övermodig djärvhet.

Inte så mycket övermod men väl djärvhet präglar namnen Ikaroz som nu begår sin konstdebut i lågdelen på Konstens Hus. Ikaroz som ju naturligtvis är ett artistnamn vill inte skylta med sitt riktiga namn. Med ett förflutet som graffitimålare så kan man kanske förstå detta med tanke på att det målandet inte alltid är sanktionerat av lagen. Graffitimåleriet fick sitt uppsving under 80-talet då konsthandeln lanserade sina nya påläggskalvar handplockade direkt från gatan. Affischnamn som Kieth Haring och Jean Michale Basquiat gjorde kometkarriärer samtidigt som graffiti blev bigbussines i konstsammanhang. Med ca tjugo års fördröjning dyker nu företeelsen upp i våra konsthallar på våra breddgrader. Det är inget fel i det bara det är bra måleri, och det är det i Ikaroz fall. Det som ibland kan vara bekymmersamt är att alltför ofta betraktas själva tilldragelsen som en kvalitet i sig. Säger man sig utöva konst så måste man ju rimligen bli bedömd efter konstnärliga kriterier och i ljuset av det är mycket av graffiti, precis som i allat annat måleri, att betrakta som ren amatörverksamhet.

I Ikaroz fall talar vi däremot om en driven och djärv uppteckning och en spännande färganföring. Det är bilder som befinner sig i ett gränsområde mellan illustration, teckning och måleri. Han blandar hejvilt material med teknik. Ur håll - och drällkaskader av färg plockar han fram gubbar och figurationer och ger dem karaktärer och uttryck. Ofta använder han grundtonen i pannån som ett anslag och hittar figurationer i träfibers mönster. Sprayfärgernas fördrivningar förstärker volymer, accenter ger en blick i ett ljusblått öga. Färgen rinner men det gör ingenting det fångar han upp som en del av uttrycket. Man känner en stark närvaro, en skaparglädje och ett flöde i dessa bilder. Det är en rolig och vital utställning som Ikaroz visar upp. Lite smolk i glädjebägaren och en del obehagliga överraskningar för investerarna kan kanske materialet utgöra. Han arbetar med tuschpennor av olika slag och färgbeständigheten har inte alltid varit den bästa hos många av dessa produkter. Har man lagt upp 5 papp för en bild som bleknar bort efter några år så kanske man inte blir så glad - eller så får man skylla sig själv. Det vore synd på så bra bilder om dessa farhågor blev besannade.

Bertil Sundstedt